

queden encara casos vergonyosos com el de Calella, població que enclavada en una ruta de primer ordre, barra el pas al tràfec intens que circula pel litoral. Hi ha encara altres detalls: orientacions, signes, indicacions, etc., que a Catalunya en alguns llocs no es coneixen i en canvi els trobareu en abundància en altres països. Com a exemple, voldríem senyalar des d'ací el bon gust i la comoditat que representa quan, en travessar els ponts de les carreteres franceses, llegiu a cada barana quin és el riu que esteu passant; aquesta retolació voldríem que, com altres petites innovacions, fos introduïda en les nostres rutes.

Una bona xarxa de comunicacions ha d'ésser complementada amb una organització hotelera moderna. A les poblacions, com als llocs més escaients, cal situar hostatges on l'estada del viatger sigui fàcil i agradable. Sembla establir-se ja una tendència en aquest sentit: la creació recent d'un «parador» a la collada de Tosses n'és una confirmació.

Cal, doncs, encoratjar totes les iniciatives, tant particulars com oficials, que propugnin per l'extensió del turisme a casa nostra.

Un forn original

Un dia de primavera de l'any 1908 recorria el costat N. O. del terme municipal per a cercar en la seva topografia explicació raonada al nom «Arlavid» per ésser estrany a la dialèctica actual, que té un dels torrents originats per aquelles valls, citat en escriptures antigues, quan de sobte m'aparegué un forn prou estrambòtic també pel seu aspecte i estructura, emplaçat en un barranc del bosc del mas Suari de La Coma, situat en el Sot de l'Omell. Fet d'ell un lleuger exàmen per a explicar-me quina aplicació tindria, però inutilment, resolgué deixar-lo per continuar la meua exploració valls amunt fins a trobar la carretera veïnal que separa el nostre terme del de la parròquia de Marata. Cap accident del terror recorregut em posà en antecedents per a desxifrar la etimologia de la paraula «Arlavid»; però aquest desconhort quedà recompensat en trobar en una vinya abandonada, plantada en terrenys de la muller d'En Francesc Matheu, troços d'àmfora, de teula, de bitlles de filar cànem, dos pesos de teler i bocins de ceràmica campaniana i de sigil·lata, romanes, que procedirien d'una «villa» que hauria existit en aquell lloc. Del forn ja no vaig preocupar-me'n més, únicament preguntà a alguns pagesos del contorn si sabien a què estava destinat, al què uns contestaven per a obrar vidre i altres per a fer pega, sens que po-